

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Voltaire, François-Marie de.; fordansket af H. v. B[uchwald].

Titel | Title:

Zaire : Tragedie i 5 Acter

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kiel : C. F. Mohr, 1831

Fysiske størrelse | Physical extent:

X, 90 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Z a i r e.

J haab om Gæstfrihed.

1831.

56-338-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 02136 5

Rex/S

REX/s
56, - 338.

Z a i r e.

Tragedie i fem Acter

af

Voltaire.

F o r d a n s t e t

af

H. v. B.

Kiel,

trykt hos G. F. Mohr.

1831.

F o r t a l e.

„Vi maae give Rahbek fuldkommen Ret i,“
siger Molbeck: „„at det gjelder i den lite-
raire Republik endnu meer, end i nogen anden,
at, naar der ingen Opposition fandtes, burde
Magthaverne for deres egen Fordeel kjøbe dem
een; hvis den der for Penge var at faae, ellers
vilde være af nogen Værdi.““

Ikke for Penge, men paa Embedsvegne, til-
bydes en Opposition, der, hvis den ikke maatte
være for mat, vilde holde sig for rigeligen lønnet,
ved fortjenstfulde Magthaveres velvillige Bifald.

At Kjerlighed uden Strømper er et
ligesaa originalt som fuldendt Kunstværk, vidste
vi; men at det selvstændige, for franske
Dreer og Dine, uigjenkjendelige Kands-
product er en Parodie, „hvor det Formelle
i den franske Tragødie, dens Svulst og Stivhed,

dens livløse og statariske, i een Model støbte Characterer, dens ofte lige unaturligt knyttede og opløste Knude, dens matte og hensigtsløse Situationer og dens rhetorisk = fremtvungne Styltegang i Dictionen, paa den liveligste og fornøieligste Maade af Verden ere travesterede ved komisk Efterligning,“ vidste vi ikke; men vi læse det, i dansk poetisk Anthologie, første Deel Side 270.

Mon der da gives Tragedier, hvis Nyder ikke kunde blive ligesaa latterlige, ved en wesselsk Rollebesætning, som den franske Tragedies Nyder skulle være blevene indlysende ved Mads og Mette?

Godt Ord igjen, gøre vi Dem en Parodie stridig, saa kunne vi forhjelpe Dem til en anden. Mal en Konstdommer, der, med den ene Haand bekrædser Besset, som Lovgiver for Smagen, og med den anden peger ned paa Dictatorens egenhændige Gravskrift. — Dermed var jo et Grandseskilt fundet, efter hvilket visse Naboer kunde forsyne sig med Træsnit, til den litteraire Verdens Underholdning...

Fædrelandskjerlighed er Et, og udelukkende For-
 Kjerlighed for Alt hvad hjemgjort er, noget Andet.

Oppositionen mener kun, at, saa sandt Solen,
 i Parnassets danske Colonie, lyser over Bessel,
 uden at levne en mild Straale for Corneille,
 Racine og Voltaire — saa sandt synes og
 Kjerlighed uden Strømper at anbefales,
 som tilstrækkeligt Skilderie af den franske Tra-
 gedie; og eftersom ingen Rector, i en Aften
 og paa den allerforføieligste Maade af Verden,
 kan udbrede Kundskab om Frankrigs navnkundige
 Mesterværker, saa vil man vel finde nogen An-
 ledning til Protest, mod Hr. Bessels classiske
 Udnævnelse til Traducteur.

Men med Forlov, Herrer Magthavere: Har
 en fransk Rector den Gre at være anseet for
 en dansk Justitsraads Landsmand i den literaire
 Republik, eller skulle vi tælle saa mange Landens
 Riger som forskjellige Tungemaal? Behag at
 lægge Mærke til, at, ved at stemme for sidst-
 nævnte Inddeling, Opponenten i Kiel fordømmes
 til dobbelt Landsflygtighed — og vær ikke grusom!
 Nei desværre, hverken det territoriale Naboskab

eller det fælles velsignede Kongeslag kan frelse os for Skilsmisse, hvis ikke Parnassets Love formilde Følgerne af Babylons Forstyrrelse. Hermed ville vi dog ingenlunde have sagt, at personlige Hensyn maae tages i Betragtning, ved et Spørgsmaal, til hvis Besvarelse kun det almindelige Bedste bør overveies.

Men sæt engang at den lille Menighed, der sidst kom til Mølle (Musernes), forvifset om at have opfundet Parnassets ægte Krudt, besluttede at befæste sine Bolde (til hvilke efter seneste Depescher fra Paradis, som man siger, Commandanten er udnævnt); saa ville vi, til Klart Overblik, minde om, at disse Boldes Grave ere Østersøen, Øresundet, Rattegattet, Nordsøen og Skodborg-Nac. Vil De tage Sønder-Jylland med, saa flyt en Smagens Bastion til Eibern under Dannevirke, (skjøndt bekjendte Toldlinie ligger høiere) og dermed er den Kant godt forsvaret. Gjennem Holtenauer Sluse slippe dog ingen franske Varer, med mindre at Controleuren har Ordre til at lade indpassere, alt hvad der under Firma Scribe et Comp. adresseres directe

til Commandanten ; og i Residentsen findes maaskee Genier, der frivilligen ville afløse hinanden ved Soldboen, for at bevogte deres egne Interesser. Anerkjendes dette chinesiske System, saa gid det maae svare dobbelte Renter, at saavel Penge som Forstand bliver i Landet ! Men tilgiv, det franke Parnasses udhungrede Forpost, sit Rødsflud, affhyret med et Slags lette Patroner der kaldes persiflleurs, og til hvilke Krudtet ikke pleier at mangle Bedetten. Hvis De har Mage, saa skyd igjen ; kun ikke med Bly, i Fredstider ! Hver sin Pligt ; Opponenten er paa sin Post.

Der var en Tid, i hvilken patriotisk Selvtillid behøvede at vækkes og styrkes, i Norden ; men der er og bliver en Tid, i hvilken almindelig Oplysning ikke kan vinde ved aandedræbende Selvtilfredshed. Desforuden klæder Selvroes ilde ; og især, Ungdommens Selvroes paa Alderdommens Bekostning. Det kunde maaskee, for os, endnu være for tidlig at ville gjøre Gjengjeld for ringe Søgning. Hvad have vi at byde Udlandet ? Om Videnskabsmand er ikke Talen ; dem have vi, det veed Europa. Om Riim-

Skribere er heller ikke Tale; thi dem have vi og, om end Europa ikke veed det. Men om Digtere er Talen — om Digtere med Rang over Excel- lencer, om ikke her saa hist. En Ewald have vi haft, en Mønschläger have vi; hvem kommer saa? — Skulde endnu En eller Anden være undervejs, saa maae han jo dog slide sig igjennem Misundelsens Skjærbsild, forinden han kan anerkjendes. Men til Texten.

Dannede Mænd burde vide, at hvert Land har sine Giendommeligheder i Skik og Sæder, Smag og Talemaader, som maae kjendes og subtraheres, forinden man bedømmer dets Landsproducter; og gjensidigen overøser hverandre med Beskylbninger, for at filles ad, af Mangel paa nærmere Bekjendtskab. Man kan være meget lærd uden at have Dre for fremmede Digtere, skjøndt man har studeret deres Sprog. Desforuden danner sig vel vor Smag i vor Omgangskreds meer end i Bibliotheker, og maae derfor hos Mange blive snever og eensidig; høist voveligt bliver det altid at sige: min Smag er den rette. Ja, meer end voveligt, latterligt bliver det; og det paa Grund af, at

Dret har sine Rettigheder, saavel som Dine og Gane have deres.

Imidlertid foranlediger literair Intolerants (Moder til Uvidenhed) latterlige Bommerter i alle Lande.

I Weimar skal en fransk Reisende have takket Gothe, for den moersomme Werther, der skærer alenlange Smørrebrød i Paris; og en Dboer (der vel holdt gule Urter og Flesk for en Parodie af grønne Urter og Skinke) skal have spurgt sin Naboe: „hvad Slags Mad spiser den rette *Zaire*?*) — See til og døm selv, svarte Naboen. — Det kan jeg ikke, tilstod den oprigtige Spørger. — Jeg troer Dem, forsikrede den tjenstvillige Naboe, og De er vel ikke den Eneste, paa hvis Mangel paa Sprogkundskab Andre bygge;

*) „At Wessel med sin Parodie ikke har havt nogen enkelt Tragodiestriver eller noget enkelt Sørgeespil udelukkende for Die, synes klart nok. At imidlertid Voltaires *Zaire* (hvoraf en dansk Oversættelse ved Rodde udkom allerede 1757) og Nordal Bruns *Zarine* have givet ham Motiver til enkelte Scener, er af Rahbek og Andre bemærket.“ (Dansk poetisk Anthologie.)

men tøv lidt! at hjælpe Dem efter Evne er jo ikke meer end min Skyldighed.“ Hvor længe eller kort den nu nogenlunde hjulpne Landsmand maatte vente, fortælles ikke, hvor Femten lytte.

Om et Aar fylder den skønne og fromme *Baire* sit første Seculum, uden at have tabt i Europas Undest og Agtelse, siden Anno 1732; og Danmark skulle ville bryste sig af at have oprettet hende en Gabestof? Blandt hjerteløse Platitisder kjende vi vel en Parodie af *Baire*; men Paris fødte Banskabningen, og ikke Kjøbenhavn.

Fordansknings Mangler — hverken med troe Oversættelser eller frie Omarbejdelser befatter sig Fortolkeren — Fordansknings Mangler altsaa, bede en fransk Lector og en tysk Sætter Læseren (mon Tilskueren? —) at undskylde. Anerkjendelse af Værkets umiskjendelige Fortjenester, helliges Voltaire's Minde; og det paa Grund af Agtelse for Digteren, der ikke vedkommer Fritænkeren.

3 a i r e.

Personerne.

Drosman, Sultan af Jerusalem.

Pyssignan, Prinds af Jerusalems Kongeslægt.

Baire, } Sultanens Slavinder.
Fatime, }

Nerestan, } Franske Riddere.
Chatillon, }

Corasmin, } Sultanens Officerer.
Meledor, }

En Slave.

Følge.

Handlingen foregaaer i Jerusalems Serail.

Første Act.

Første Scene.

Z a i r e. F a t i m e.

Fatime.

Saa rolig, saa tilfreds som yndig,
Mig forekommer min Zaire:
Af fælles Kummer intet Spor,
I dine blide Træk, gjenfindes,
Og, i det fromme Blik, en Trøst,
Som mig er fremmed, ventlig lyser.
Hvad dig kan fryde, mig maae glæde;
Men fatte det kan ei Fatime.
Hvad er forandret i vor Skjæbne?
Hvad er forandret i vort Fængsel? —
Dets Navn o gid jeg glemme kunde! —
Slavinder vare, ere vi;
Og dog dit englerene Smil,
Af barnlig Tillid, endnu straalere;
Ei Fare kjender, aner du —
Dig Himlen frelse for den Naade
Som, af en Sultan, hydes tør!....
Ei langer længselsfulde Blikke

Jeg dig mod Besten vende seer;
 Ei langer jeg dig navne hører
 Vor ædle Ven, den franske Ridder,
 Som, til en Fristat for vort Røn,
 Os Arme Udsigt aabnet har.
 I Frankrig æres, hyltes Skjønhed,
 Af Fjætte Mand, der Lanker søge,
 Som her til Spot vi bare maae.
 Og du, fortryllende Zaire,
 Som af Naturen væbnet blev
 Til Seier over hver Tyran,
 Som ei af Vold sin Magt vil laane,
 Du skulde kunne foretrække
 Seraillets Muur for Seinens Bred?

Zaire.

Hvad ei man kjender, ei man savner.
 Ved Jordans Bred min Bugge stod,
 Og mine svundne Barndomsdage
 Jeg gjennemleged' i Seraillet.
 Af Vane eller Trang maaskee
 Et skyldfrit Hjem jeg her jo finder;
 Og, fremmed for den hele Jord,
 Jeg kun vor Sultans Love kjender.
 Hans Hæder mig er dyrebar,
 Og hvad ei Drosman behersker,
 Ei drømmer jeg.

Fatime.

Og mindes ei,
 Ei mindes vil, den unge Ridder,
 Som for Damascus sig udmærked',

Dg hvem selv Drosman beundred' ?
 I Kampens uheldsvangre Time
 Den christne Helt, som saaret Fange,
 Tilviſſe ei dig fremmed var. —
 Hans ſjeldne Mod, ved ſjelden Naade,
 Af en Barbar paafkjonnet blev;
 Dg ſin Rançon, ei blot ſin egen,
 Han i ſit eget Hjem nu søger,
 Af Edelfmod han os forlod,
 For Guld at hente til vor Frelſe.

Zaire.

Hans Loſte viſt nok ædelt var;
 Men og maafkee for ſtort, Fatime;
 I tvende Aar det ei opfyldes.
 For tabte Frihed at gjenvinde
 En ukjendt Fange let vel lover.
 Ti chriſtne Riddre at befrie,
 Han ſig lidt raſt forpligted' til. —
 Forladte Vænker her ham vente —
 Hvo veed om han dem ei forglemmer,
 Som han omſider vel forglemmes?

Fatime.

Men hvis han var ſaa troe ſom ſkjon;
 Hvis endelig ſin Gæd han løſte,
 Hvo kunde nægte ham

Zaire.

Fatime,

Jeg maatte nægte

Fatime.

Hvad? hvorledes?

Zaire.

Velan, jeg bør, jeg vil udtale
Mit fulde Hjertes Hemlighed —
En Hemlighed, som din Zaire
Vist ikke ene havde baaret,
Hvis ei, bortsendt med andre Fanger,
Du mig berøvet havde været
I trende Maan'der. Himlen vel,
Til en Omkiftning i vor Skjæbne,
Kan denne Tidspunct have valgt.
En mægtig Haand, den mægtigste
Mig haver — Drosman ...

Fatime.

Hvad han?

Zaire.

Den ædle Sultan, Seierherren,
Som Fjenders Hovmod kun vil dampe,
Og som Forladte ei forlader,
Han, min Fatime, han — mig elsker.
Du rødmer ... jeg forstaaer ... troe ei,
At sig Zaire kan forglemme:
Troe ei, at jeg, for Gunst og Magt,
Et ublufærdigt Skridt kan træde.
Nei, nei, om Skjændsel ei er Tale,
Og ikke Tale være kan,
Saa længe dette Hjerte flaaer.

Forundre dig du maae, som jeg;
 Men Sanhed er, at han — at han,
 Hvis Heltearm, hvis Helteblif
 Kun Slaver og Slavinder tæller,
 Som kjerlig Ven, som om Tilbeder,
 Besejret blev, og sejret har.
 Vel maae Naturen nogen Ynde
 Mig ringe Skabning have laant;
 Thi til en Hustrues Værdighed
 Den Værdigste mig har udkaaret!
 Slavinder alle skulle fjernes,
 Forinden Guds Tempel aabnes,
 Og Hymens Fakkelt os belyser.

Fatime.

Din sjældne Ynde, dine Dyder,
 Den sjældne Hyldning vel fortjene.
 O gid, til Vaarens Blomsterpragt,
 At Somrens Frugter maatte svare! ...
 Lad da Fatime, taus og ydmyg,
 Dig tjene troe — og ene sukke ...

Zaire.

Min Lige vær, du troe Veninde,
 Og dobbelt lad, i Venfæbs Favn,
 Med dig mig Lykkens Gaver nyde!

Fatime.

Dog først, — o lyt til mine Ord! —
 Dog først, Zaire, maae jeg spørge:
 Vil Himlen smilte til den Pagt,

Som du, i Hjertets milde Ruus,
 Med Tillid Naavn af Lykke giver?
 Modstrider Intet Guds Rald?
 Modstræber intet Baand dens Bænke?
 I Tide huse dig om, Christinde!

Zaire.

Hvad siger du?... ah! min Fatime,
 Veed da jeg selv ret hvad jeg er?
 Har Himlen havet sine Stør?
 Veed jeg hvis Barm, hvis Blod jeg er?

Fatime.

I Østerlandet født som du,
 Vel har dig Nerestan gjentaget,
 At christen Vt dig Lyset gav;
 Og meer end det: det christne Tegn,
 Det Kors, som, i Juveler hyllet,
 Sig for profane Blikke skjuler,
 Om Halsen du det bar, i Buggen —
 Og veemodsfuld, saa mangan Gang,
 Min Haand det trykte til din Barm;
 Og mine Læber der det søgte,
 Som om det Dydens Talisman,
 Mod onde Magter havde været.
 Og hvis det var? — Bist ei forgjæves
 Din første Prydelse det blev.
 Maafke en Moder dig det gav,
 Til Minde eller Pant fra Himlen,
 Til Pant for Troen du forlod —
 Maafke en Fader det engang
 Bedkjendes kan — hvem veed, Zaire?

Zaire.

Tael ei om Moder, ei om Fader;
 Saa fremmed og saa haardt det lyder.
 Et Kors mig Arme kun tilfaldt.
 Hvad skulde jeg med dette Smykke?
 Jeg veed, at det Betydning har;
 Men kan en Troe jeg da bekjende,
 Som Drosman forfølger, hader? ...
 Vær ikke grusom, min Fatime.
 Hvad ere vi, som Børn, vel andet
 End Blomstersæd for hver en Have,
 I hvilken Solen os bestinner?
 For Roser og for Lilier vel,
 Saa mange Sprog, saa mange Navne.
 Hver Gartner dyrker sine Urter,
 Og dem forædler efter Evne;
 Vel ikke Urten, men dens Dyrker
 Tilkommer Dabel eller Priis.
 Ved Ganges Bred, for falske Guder,
 Trosthyldigen jeg havde knælet;
 Christinde var, i Rom, jeg blevet;
 Tyrkinde maatte her jeg blive.
 Du, min Fatime, du var ældre,
 Ja, meget ældre, intet Barn,
 Da du som Fange maatte sukke.
 Fornuftens fulde Brug du havde,
 Og vælge kunde, vælge maatte
 Den Troe, som til dit Hjerte talte;
 Endda det Spørgsmaal turde være,
 Om Fjenders Lære nogensinde
 Mod Frænders Troe vil kunne fattes?

Min Amme vel, men ikke jeg,
 I Saracener Fjender saae;
 Og ikke mine Taarer fløde,
 Paa hendes Bryst, ved Navn Slavinde.
 Guds Barn jeg var, Guds Troe foruden.
 Og dog — hvi skulde jeg det nægte?
 Det Smykke, Korset, som du nævnte,
 Har ogsaa jeg betragtet — ja,
 Med Agtelse, med Frygt maaskee.
 En hemlig, uvilkaarlig Gysen,
 Som dette Kors vel stundom vakte,
 Ei veed jeg at forklare mig.
 Hvad Nærestan saa skjønt fortalte,
 Om Christus, som han Frelser kalder,
 Og som paa Korset maatte bløde,
 Mig rysted' dybt; og Christi Love,
 Som han med eget Blod besegled',
 Og ei ved Blod udbrede vilde,
 Tilvisse bære Mildheds Præg;
 Den ømme Broderkjerlighed,
 Med hvilken de omslynge Jorden,
 Tilvisse og er sjelden skjøn;
 Og alle Hjerter maae vel røres,
 Naar de til Enighed formænes.
 Saa synes mig som dig, du Gode;
 Men Drosman, saa viis som stor,
 Forkaster hver en Lov, som ei
 Af hans Prophet forkyndet blev.
 Og hvad er min mod hans Fornuft?
 Hvi skulde jeg da Tanker nære,
 Som Drosman mishage maatte?

Fatime.

Dit Hjertes klare Bund, Zaire,
 En Engels Hjem maae være; men —
 En farlig Ven det ogsaa rummer;
 Din Slutning Amors var, o Pige!
 Kan du da Christenheden hade,
 Du som dens største Fjende elsker?

Zaire.

Til Had jeg blev saa lidet fæbt,
 Som til at nægte ham mit Hjerte.
 Det muligt er, ja, meer end muligt,
 At Christen Troe jeg havde deelt,
 Hvis Elskov fremmed jeg var blevet;
 Men høit jeg elstes, høit jeg elsker,
 Og mere kan jeg ikke fatte,
 Hvad mere var jeg har forglempt
 Gjenkald dig Drosman, Fatime:
 Gjenkald dig Helten uden Lige,
 Som maae til edes eller frygtes;
 Og som tilbedet, frygtet er,
 Bist meer end nogen Jordens Konge;
 I Morgenlandet han velsignes,
 Og Occidenten for ham zitterer!
 Omstraalet see ham af hans Hæder,
 Og i hans Nie vov at see,
 Naar det af Hjertets Lue straaler —
 Og ei beruse skulde Tanken:
 Den Mægtigste, den Herligste,
 Mig ringe, svage Pige kalder
 Sin Trøst, sit Haab, sin Fryd i Livet!

O! hvad er Scepter, Pragt og Glands,
 Som mig tilfalde, mod ham selv?
 Run ham, kun Drosman jeg elsker;
 Og, stuffer mig mit Hjerte ei,
 Fra Tronen han til sin Slavinde
 Run smilet har, som hun til ham
 Fra Tronen vist nok smilet havde.
 Vi maatte mødes; Elfsøvs Dal
 Begrændset er af Skjæbnens Bjerger.

Fatime.

Jeg hører Fodtrin, hans maaskee.

Baire.

Mit Hjerte dem imøde slaar;
 De ere hans. Fra sit Pallads,
 To Dage fjern i Pligters Kald,
 Han mig, han sig gjengivet er.

Scene II.

Drosman. Baire. Fatime.

Drosman.

Tak, min Baire, tak for Blikket,
 Som mig velkommen hjertlig byder;
 Og du, Fatime, hilset vær,
 Som denne Ubles troe Veninde.
 Paa nogle christne Nykker nær
 Paaaffjønnes ogsaa dine Dyder;

Send franske Griller til Paris,
 Saa skal hos os du Intet savne.
 For eder begge, lad mig nu
 Som Muselmand oprigtig tale,
 Og høit forklare mine Ønsker.
 Som Sultan vil, med mine Ege,
 En Hader som fordunkler dem,
 Jeg dele; deres Sæder ikke.
 Vor Lov og Østerlandets Skik
 Indskrænke Elskovs Lyster ei;
 Og Qvinders Tal kan, til Behag,
 I hvert Serail multipliceres.
 Fra Elskovs Favn, os stedsø aaben,
 Beherskes kunne Hær og Stat;
 Men Hær og Stat og synke kunne,
 Ved Fyrsters Overdaadighed.
 For korte ere Sandsers Glæder,
 Til store Pligter dem at offre;
 Marvløse Konger nok der gives,
 Og Troner nok som vakle. Sceptret
 Forlanger Kraft, som den maae savne,
 Der glemte det i Frillers Skjød.
 Ei saa det meente vor Prophet,
 Ei saa, I svælgende Califfer,
 Som bæved' mellem Tron' og Alter,
 Indtil I, mellem begges Gruus,
 Med Gildinger og Friller, slumred',
 Til Babylons og Verdens Spot! —
 Forsædres Magt forspilte de,
 Som blev' til Qvinder mellem Qvinder;
 Behersket havde de vor Klode,
 Hvis de sig selv behersket havde. —

Let Spil fandt her det christne Slang,
 Der Solima og Syrien røved';
 Men, til en fjendtlig Sectes Straf,
 Os Herren gav en Saladin!
 Min Fader, efter ham, erobred'
 Hvad i et Liv erobres kunde;
 Og jeg, jeg Arving til en Hæder,
 Saa stor som Christenhedens Skrak,
 Maae atter dog fra Osten drive
 De lumpne Christenflokke, som
 Paa Rov og Mord sig atter vove.
 Ved stadigt Mod, ved varig Kraft,
 Besegles maae vor Saladins,
 Min Faders og min egen Hæder.
 Og derfor vil, til Mynster jeg,
 Min Pligt med Kjærlighed forene.
 Ja, ved min Hæder, ved min Elskov,
 Ved dig Zaire, ved mit Sværd,
 Jeg sværger — hør det Mahomed! —
 Gen Gud, een Hustru kun at tjene.
 Til Kampen ruste mig min Liv,
 Og Seirens Løn min Liv mig være!
 Min fulde Tillid vogte hun;
 Og aldrig hendes kydske Blik,
 I mit Pallads, skal Bogtre møde;
 Nei, Asiens Skam, Serailers Kryb,
 Besmitte aldrig mine Dørre
 Du, som bevogtet er af Dyder,
 Høiagtet var saa høit som elsket,
 Og dem, Zaire, dem, om jeg
 I dig fortjener hvad jeg søger,
 I dig kan finde hvad jeg venter.

For ubegrændset Kjerlighed
 Jeg lige Kjerlighed forlanger;
 Hvis du den give kan, saa tael,
 Hvis ei, saa lad dig ei forlede
 Af jammerlig Taknemlighed,
 Som Drosman Jer alle stænker.
 Hvad ikke halvt jeg giver, halvt
 Mig mindr' end Intet er, Zaire,
 Ei halvt mig Fiendens Skarer frygte,
 Ei halvt for Muselmænd jeg staaer;
 Og som jeg frygtes, som jeg lydes,
 Jeg elstes maae, hvis jeg skal elste,
 Og ulyksalig ikke blive.

Zaire.

Du ulyksalig! du! — o Mand,
 O Ben, som heelt jeg fatte kan,
 Som heelt opfylder dette Hjerte,
 Hvis Tvivl mig evig maatte smerte,
 Tag mig, tag dette hele mig!
 Hvad mere kan jeg give dig?

Scene III.

Drosman. Zaire. Fatime. Corasmin.

Corasmin.

En høibenaadet christen Slave,
 Fra Frankrigs Land tilbagevendt,
 I denne Stund sig melder.

Fatime.

Gud!

Droßman.

Han træde nærm're, naar han lyfter,
Skal jeg maaskee ham gaae imøde?

Corasmin.

Jeg voved' ei, min ædle Sultan,
En Christen at tilståde

Droßman.

Her

Dg overalt og for Enhver
Min Dør staaer aaben; kun Smaafonger
Vel trænge til Uhyllighed.

Scene IV.

Droßman. Zaire. Fatime. Corasmin. Nereßtan.

Nereßtan.

Din Fange her, agtværdig' Fjende,
Opriktig Tak dig hjertlig byder,
For Raaden som benyttet blev.
Min Uresgjeld kan jeg betale,
Dg vente tør at Droßman,
Som jeg, sit Løfte vil opfylde.
For disse tvende ædle Qvinder

Dg for ti fangne Vaabenbrødre
 Rånøner dig med Glæde bringes;
 Dg mig, til Løn for Benner's Frihed,
 I Lanker Glæde forbeholdes.
 Ei Fattigdom beskammer, Sultan;
 Hvad mit var, er det ikke længer,
 Dg Gud jeg takker for dets Brug.
 En Christen ei sig selv er nærmest;
 Ei Frihed er det største Gode.
 Tilfredshed har jeg kjøbt; med den
 Jeg dine Lanker bære kan,
 Dg mine Fanger fordre tør.
 De ere frie, lad dem ei vente!

Droßman.

Ret saa, forsængelige Christ,
 Ret saa! du taler som en Mand,
 Dg modig nok dig viser, hvis —
 Du Muselmænd for lidet agter
 Til nogen Dyd med os at dele.
 Hold du dig kun for udvalgt Leer,
 Dg bedre vasket end os Tyrker;
 Men troe dog ei, at Droßman
 For dig, for hele Christenheden
 I Udelmodighed vil vige.
 Behold dit Guld, behold din Frihed,
 Juveler vælg i mine Skatte,
 Dg hundred' Riddre tag for ti.
 For Reisen skal der blive sørget.
 Men tjen mig i, hift at fortælle,
 Hvad her du saae, hvad her du lærte;
 Dg, hvis du ikke lyver hjemme,

Maafkee det Hovmod kjøle kunde,
 Dg eders Konger, Keisre, Paver,
 Til raadelig Betænkning bringe,
 Hvad Herredømmet her vedkommer. —
 Blandt Riddre, som du vælge kan,
 Kun een, kun Ensignan undtages;
 Han hører til den franske Slægt,
 Som fra vor Trone maatte jages,
 Dg lønnes for Dumdriftighed.
 Det var hans gamle Farbro'er vel,
 Der snubled' under Kronens Bægt,
 Som kun min Fader bære kunde. —
 Jer vantroe Olding, siger man,
 Om tabte Rettigheder vrøvler;
 Dg for en Snak, som mig mishager,
 Det kortest er ham her at gjemme.
 Mod Manden selv jeg intet har,
 Dg ham beklager, som han mig
 Maafkee beklage vilde, hvis —
 Omskiftet Kampens Skjebne var
 Naar Sværdet drages, giver Seier
 En Ret som Tiden maae bekræfte,
 Saa vel hos os som hos Jer Christne. —
 Dg hermed er vor Regning sluttet.
 Hvad disse Damer nu vedkommer,
 Saa er Zaire fri som du;
 Men hun har Forsatd, reiser ikke —
 Lev vel!

Nere stan.

Hvad hører jeg? Hun er
 Christinde; hendes Løsepenge,

Saavelstom Ensignans, jeg bringer.
Betænker

Drosman.

Christ, du veed min Willie.

Jeg ærer dine Dyder; men —
Hvis ei dit Hovmod Grændser Fjender,
Saa maae jeg dig dem vise: Gaae!
Og see, at næste Morgensoel,
Bed Jordans Bred, dig ei bestinner.

(Næresten gaaer.)

Fatime.

O Gud, mit Haab!

Drosman.

Du, min Elskte,
Befael i mit Pallads; idag
Zaire og min Lykke krones.

Scene V.

Drosman. Corasmin.

Drosman.

Har du bemærket, Corasmin,
Den vantroe Slaves Driftighed?
Vel høit han havet Blikke — sukked' —
Hvad synes dig?

Corasmin.

Min ædle Sultan,
 Mig synes kun, I skinsyg er.

Drosman.

Jeg skinsyg! — Skam dig over Tanken,
 Og frie for Skam lad du kun mig;
 Med din Flok Røner veed du dog
 Om Kjerlighed saa godt som intet,
 Og elsker som en Hest, min Gamle
 Sandt nok, vil ei sin Skat man skjule,
 Saa kan den ei for Blikke vogtes,
 Og selv dumdriftigt Suk maae taales —
 Besvares, noget andet er.
 Paa Tillid kun sand Elskov grundes,
 Og uden Tillid ei bestaaer;
 Saa sandt Saire jeg forguder,
 Tilvisse jeg og elsket er
 Som Frier havde jeg vel helst
 Kun Hjertet, og ei Tronen viist —
 Jeg meget giver, giver gjerne,
 Hvad hun just ikke byde kan
 Men hvis hun kunde? — Ja, ved Gud,
 Hun vilde Flye, forhadte Tvivl,
 Som til Mistanke mig vil lede.
 Og du, min Corasmin, besørg
 En Fest, der svare maae i Pragt,
 Til hvad jeg give kan, og venter.

Ende paa første Act.

Anden Act.

Første Scene.

N e r e s t a n. C h a t i l l o n.

Chatillon.

Belsignet vær, o Nerestan,
For hvad I virket har som Christ!
Som Helt gjenlød Jert unge Navn,
For Baabenbrødres tunge Lænker;
Og som Belgjører hilses I
Af Broderskaren, som I frelser.
See her en Christ, og snart see flere,
Bed Dagens Lys og Himlens Gyn
Oplivet efter atten Aar
O kom! o kom! I ventet er
For Rumle Fængslers aabne Dørre,
For Barbariets sprængte Grave —
Af Hundrede omslynget vær,
Som Hjerter vel, men Ord knap finde;
Omsavne lad os eders Anæ,
For eders Fodder lad os græde;
Vi trænge til at takke Jer

Nere stan.

D damp, berømte Chatillon,
 Tert ridderlige Hjertes Varne;
 Hvad I, som jeg, vist havde gjort,
 Er opfyldt Pligt og intet vid're.
 For Gud vi alle ville knæle,
 Og dette Kors mod Brystet trykke,
 Til fælles Tak for fælles Raade.
 Hvis gennem mig den virket blev,
 Jeg dobbelt Herren takke tør,
 Og, ved mit Hjertes stille Fryd,
 Som Christi Ridder selv mig lønne.

Chatillon.

Vel sandt! I taler som I handler,
 Og som et Mynster for vor Hær.
 Hil dem, som Himlen Hjertes gav
 Til Brødres Fryd med Tak at nyde;
 Og denne Fryd, som I, at søge
 For meget Guld og mange Farer!...
 Men venter ei, at gamle Fanger,
 Som Drosman med Sceptret arved',
 Forglemme at de Slaver vare,
 Og eders Udelmodighed
 Den timelige Frelse skylde.
 Fra Jordens Helved' kaldes vi
 Til Fødelandets aabne Himmel;
 Og I, som kalder, vil os nægte
 En Sammelplads for eders Fødder?....

Nereftan.

Vi samled' ere, ædle Ridder,
 Og mindes ville, at en Fjende
 Ti Gange meer har gjort end jeg ...
 Men af! o stolte, bittre Raade!
 Den Hedning saarer, naar han giver —
 Gud veed, hvor reen min Willie var,
 Da jeg Zaire frelse vilde:
 Gud veed, at christen Skyldighed
 Ei underordnet var mit Hjerte ...
 Som Børn vi begge Fanger vare,
 Og samled' under dette Tag;
 I Tide frelst, ved christen Hjælp
 Blev jeg til Frankrig tidlig bragt,
 Og der, i Troens Hjem, opbragen.
 Bel snart, igjen elendig Slave,
 Jeg atter trælle maatte her.
 Dog takket være Drosman
 For sjelden Tillid blandt Barbarer;
 Mig tilladt blev Rançon at hente.
 For fangne Brødre gjorde jeg
 Det Lidet, som jeg gjøre kunde;
 Og for min Dronning talte jeg
 Med Barme for den unge Skjønhed,
 Hvis Sjæl og Legem stod paa Spil;
 Og Ludvigs Hof Zaire venter.
 Og nu, nu da jeg Maalet naaer,
 Er hun — o Gud! — en Sultans Brud,
 For os og Evigheden tabt
 Ja tabt, — beklaget, gid forglemmt!
 En større, fælles Smerte, Ridder,

Os forbeholden blev: forspilt
Er Christenhedens Haab og Hæder

Chatillon.

Hvad siger I! mit Liv, mit Blod,
Min Frihed — hvad, hvad kan jeg ofre?

Nereftan.

Desværre! Intet; intet her —
Kun Gud den Stolte høie kan,
Der Lyfignans Rønne forsmæder,
Og ei, med os, ham Frihed skjænker.

Chatillon.

Beholde lad ham da sin Gave!
Gi nogen Christen Ridder vel
Sin Fyrst' i Lænker efterlader.
Tak Himlen, unge Mand, at I
Gi kjendte Lyfignan med mig,
Og paa en Pige tænke kunde,
Lidt meer maaskee end paa Jer Fyrst' —
Tak Himlen, at et Barn I var,
Da Korset her med Sceptret faldt;
Og, under en omstyrtet Trone,
Os Martyrkronen efterlod —
Ja, hil Jer, at I fremmed blev
For uforglemmelige Sammer —
For Slægt og Venner, Qvinder, Børn,
Som Sværd og Lue her fortætte
Ja, her, i dette Skjædsfæls Hjem,
Som Kongedyders Gæde var.

Paa dette Gulv, paa denne Plet
 Udblødte kongelige Aarer,
 Og skjændet blev en Oldings Liig —
 Jerusalems den sidste Konges
 Og hist, hist paa vor Frelzers Grav,
 I Saraceners Bold, en Hustru —
 Min Hustru, knætte, bad og døde,
 Beskjærmte af min Faders Liig
 I Claras Skjød min Afskom blev
 O Rædsel! — — tilgiv, Smertens Taarer
 Jeg den Gang ikke fandt, min Søn
 Om Lysignan jeg tale vilde.
 Han værdig blev den høie Stamme,
 Hvis sidste Green i ham vi saae.
 Mirakler gjorde vel hans Mod,
 I Rædselsnatten der paafulgte
 Den Dag, da vore Mure faldt,
 Og Jordans Bande Blod og Taarer
 Til Himlens næste Syndflod samlede'.
 Vor Lysignan, en Troens Kæmpe,
 Med Korset paa den venstre Skulder,
 Med Sværdet i den høire Haand,
 Til Kirkens Bold, i Christi Navn,
 For sidste Gang til Hæder kaldte
 Fem Hundred' vel mod tusind Hundred'.
 Vi fulgte ham igjennem Flammer,
 Og Liig sig dyngede paa vor Bei;
 Men overmandet, saaret, sank
 Vor Fyrst' og jeg for Altrets Fod,
 Det sidste som vor Hær forsvarte.
 Dets Luer lyfte vore Lænker,
 Og Kjernen af vor adle Hær,

Som vi, død eller levende,
 Af Moradin begravet blev.
 Saa endtes tredveaarig Kamp,
 Og attenaarigt Fængsel fulgte —
 En Løve var i Felten den,
 Som nu et Lam i Lanker er;
 Ja, lige stor som Christ, som Helt,
 Banskægte maae vor høie Fyrste.
 Og nyde skulde vi en Frihed
 Som denne Helgen nægtes tør?
 Længst visnet ere vel hans Lokker,
 Om ei af Alder, saa af Kummer;
 Men aldrig, aldrig visne kunne
 De Laurbær, som hans Iffe pryde.

Nere stan.

I Laarer at fremkalde veed,
 Og dybt mig ryster, meget dybt ...
 Et dunkelt Minde om hiin Nat,
 Hvis Rædsel blev min første Skræk,
 Mig foresvæver — mig beangster ...
 Knap fire Aar jeg gammel var,
 Og neppe husker hvad jeg tabte ...
 Jeg tabte ... dog — nei her vel ikke;
 I Lanker jo jeg kom hertil ...
 Men Christenhedens Tab jeg føler,
 Og eders, ædle Chatillon! —
 Den Helt, hvis Ben I er, maae frelses,
 Var det end kun for eders Skyld;
 Nei, Tysignan kan ei forlades ...
 Forlades, nei; men kan han frelses?
 Ved Magt? — ak! Kjere Chatillon,

Belee vor Afmagt maatte vel
 Den lykkelige Drosman
 Ved Bønner? — ikke vi ham røre. —
 Men hun! — ja, hendes Bønner kun
 Os Lyfsignan gjengive kunde.
 Vidt Venfkab hun endnu maafkee
 For mig i Hjertets Gjemmer finder —
 Det følsomt var, det unge Hjerte,
 Det eneste i disse Mure —
 Ja hun, kun hun, som Drosman,
 O Gud! sin Salighed har offret,
 Kun hun formaaer at røre ham;
 Men er endnu hun Tillid værdig?

Chatillon.

Hun er, saa vidt jeg domme kan,
 Der aldrig denne Pige faae,
 Af Eftkøvs Magt vel kun forblindet;
 Og, har hun fluffet Jer Forventning,
 Vift ei hun eder Trøft forfager,
 Og Leiligheden gjerne griber,
 Der eder denne Trøft kan bringe.
 Af hende Lyfsignan forlang;
 Og Gud, som naadig er og mægtig,
 Barmhjertighed i hende lønne,
 Hvis hun mod os barmhjertig er.
 Den unge Sultan Dyrer har,
 Og selv hans Sæder høres prise;
 Hvis af Zaire han er elsket,
 Saa har hun selv sin Pænke valgt,
 Og Vold ham ei bebreides kan;
 Og hvis den fjeldne Hedning elsker,

For Ensignan mig Haab gjenlyser.
 Hans Arm — af! nei, vel ikke frygtes;
 Kun Lune, siebliflig Lune
 Den unge Herffers Udelmod
 Med Grusomhed kan blandet have.
 Hvor Dyder savne Troens Baand,
 Hvert Indtryk toileløs jo følges.

Nereftan.

Jeg eders Tanke deler, Ridder,
 Om denne Hednings Dyd og Savn;
 Han agtes bør for hvad han er,
 Beklages at han ei blev mere;
 Naturen var hans ødsle Moder,
 Og hendes Stemme han kun lyder. —
 Hvis Ensignan befries kan,
 Ved den forblindede Zaire,
 Som meer, langt meer end mig beklages,
 Saa lad kun Drosman helee
 Den Ridder, der for hende knæler.
 Men haardt og pludseligt forviist
 Af en ubøielig Dispot,
 Hvis Luner her for Love gjelde,
 Hvor tør, hvor kan jeg søge hende?
 Af Tillid, som engang jeg nød,
 Idag ei Spor mig levnet er;
 Kun denne Fløi af et Pallads,
 Som heelt engang mig aabent stod,
 Tør, indtil Aften, jeg betræde.
 Mig Morgenlusten fraraadt er,
 Ved Jordans Bred Hvo nærmer sig?
 Ulgade! det Zaire er.

S c e n e II.

Baire. Chatillon. Nerestan.

Baire.

Jeg eder søger, franske Ridder,
 Mig Drosman det ikke nægter;
 Med Langsel kommer jeg min Ven,
 Min kjære Ungdomsven imøde;
 Hvi seer I da saa — næsten vredt
 Paa mig, som alt forlegen er?
 Forlegen, ja, men intet vid're;
 Behreidelser jeg ikke venter,
 Fordi jeg ingen har forskyldt,
 Og nu som før, af Hjertens Grund,
 Hviagter eder, Nerestan.
 Da Skjæbnen her som Børn os samlede,
 I mig en kjerlig Broder blev,
 Hvis Gavn jeg tidlig føle maatte;
 Og da, som Ridder, atter her
 I mig gjenkjendte og gjennynede,
 Jeg æred' eders strenge Dyder,
 Og christne Folk i Jer vandt Kjer.
 Hvad I om Frankrig mig fortalte,
 En stakkels Pige friste maatte,
 Som megen Frihed savnte her,
 Og nogen Fare dunkelt ahnte;
 Hvi skulde jeg da ei med Tak,
 Ja, med den hjerteligste Tak,
 Jert ædle Tilbud om Rançon,
 Som I med eders vilde hente,

Modtage, og Tert Edelmød,
 I glad Forventning, høit velsigne?
 Men meget længe blev I borte;
 Og saa — Vel rødmer jeg maaskee,
 Men ikke har jeg mig at skamme,
 Og er for lykkelig, min Ven,
 Til eder noget at fordølge —
 Beundret havde jeg alt længe
 En Mand, hvis Lige ei jeg kjender,
 Og denne sjældne Mand mig byder
 Sit Hjerte og sin Haand — en Krone,
 Til Dervægt i Lykkens Skaal —
 Er det da muligt, Nereſtan,
 At jeg kan tænke paa at reise?

Nereſtan.

O Gud!

Zaire.

Jeg veed, hvad I vil ſige
 Om Troen, ſom I kæmper for,
 Og ſom mig ikke fremmed er.
 Jeg agter den, jeg ynder den;
 Og, medens I og Baabenbrødre,
 Mod min Gemal forgiæves kæmpe,
 Hvem veed om ikke jeg, min Ven,
 Foruden nogen Pligt at ſvige,
 Som Søſter for forladte Brødre,
 Som Moder for forladte Børn,
 Kan tjene Gud og mine Lige;
 Ved Jordans Bred meer end ved Seinens?
 Naar Drosman ſit Sværd maae drage,

Vel ikke christne Fanger savnes;
 Og Næring vil mit Hjerte finde
 Ved at fordele Livets Goder,
 Som her et fattigt Barn tilfalde.

Nere stan.

I, I bestjærme Christne! I
 Som dem forlader — I som her
 Paa christne Kongers Afke træder

Zaire.

Men denne Afke brænder ikke,
 I det jeg kommer for at melde,
 At Lysignan er frie, Herr Ridder.

Chatillon.

O Gud, vor Prinds! vor Fader!

Nere stan.

Frie?

Og eder skylde vi hans Frelse?

Zaire.

For ham jeg voved' at bønfalde
 Den ædle Sultan; og min Bøn
 Fandt Naade; Lysignan maae her
 Snart være

Nere stan.

Hvor mit Hjerte banker!

Zaire.

Og milde Taarer, Glædens Taarer,
Alt lønne min Medlidenhed.

Chatillon.

O Forsyn! hvilke sjældne Dyrer
En vantroe Sjæl dog eie kan!

Scene III.

Zaire. Eysignan. Chatillon. Nerestan.
Nogle Christne Slaver.

Eysignan.

Hvor er jeg? hvorhen ledes jeg?
Som om opstanden fra de Døde,
Mig alting fremmed synes — er.
Er jeg blandt Christne? ... Støtter mig,
Jeg gammel er, og meget svag,
Af Lidelser og Alders Vægt.
(Idet han sætter sig)

Er jeg da frie?

Zaire.

Ja, Herre, ja.

Chatillon.

J lever, dyrebare Fyrste!
Til Christenhedens

Lyfignan.

Hvilken Stemme!

Det eders er, o Chatillon!
Ja, ja, det eders Træk og ere,
Som fryde mine matte Dine.
Saa fiig mig da, har Gud behaget
Os Martyrkalkens Rest at fjanke?
Hvor ere vi? hjælp mine Sandser.

Chatillon.

I er i et Pallads, som I
Vel kjender, ja — som Moradin
Sin Søn med Tronen efterlod.

Zaire.

Og denne Søn er Drosman,
Som Dyd og Hæder veed at ære;
Og denne, eder fremmed' Ridder,
I Hæderskald fra Frankrig kommer,
Ti Christne Brødre at befrie.
Beundrer af hans Edelmød,
Vor Sultan den opveier vel,
I det han eder Frihed fjanke.

Lyfignan.

Jeg franske Riddres Præg gjenfinder,
Det stedse Edelmød har været.
Hvem er I da, I unge Ridder,
Som Farer trodser, Guld ei sparer,
Til fangne Baabenbrødres Frelse?
Hvem fkylder jeg den ædle Daad,

Som Himlen i mit Navn Ter lønne?
D tael!

Nere stan.

Mit Navn er Nere stan,
Dg Lærers Bægt som Barn jeg kjendte,
Mig Christne frelste, og min Sjæl,
Af Bantroer ubesmittet blev.
Til Ludvigs Hær mit Mod mig kaldte,
Dg under Ludvig snart jeg kæmped'.
Min Rang er denne Konges Gave;
Dg Hæder finder jeg, min Fyrste,
I det hans Hof sig eder aabner.
Hvad Christenheden eder skulder,
O Korsfets Martyr! Frankrigs Helgen!
Kan, i Guds Navn, kun Ludvig love:
Men Trøst og Pleie, for en Fader,
Ter byde alle Frankrigs Sønner.

Lyfign an.

Jeg naaer det ikke, dette Hof,
Hvis Glæder jeg som Ungling nød;
Jeg gjenfeer ikke dette Land,
Fra hvilket jeg med Philip iulte,
Med Montmorenci, Conci, Nesle
Dg alle dem som, førend mig,
I Herrens Skjød, fandt naadig Hvile.
Til samme Hvile høit jeg trænger,
Dg nu maaskee den har fortjent..
Min Længsel Himlen mig tilgive;
For Jorden er min Arm for mat,
Dg hist min Aand maae Sine søge...

Imellem Cesareas Luer
 Og Saraceners Sværde saae
 Jeg Hustrue, Datter og tre Sønner
 For sidste Gang O Chatillon!
 I veed, om jeg vel Marsag havde,
 Et Kors der var min sidste Trøst,
 At bære

Chatillon.

Gyselige Minde!

To Sønner og en Moder saae,
 Saae jeg i Flammer søge Frelse —
 De Smaa vel ikke kunde følge

Ensignan.

Og jeg, jeg turde ikke følge
 Algode, som vi ikke fatte,
 Din Billie skee! i Jesu Navn
 De Smaa som ikke kunde følge —
 En Fader fandt — saa heed det jo —
 I Noradin! i et Serail!

Nereftan.

Hvad siger I! i Noradin?
 Til ham jeg blev jo bragt,
 Da Cesarea stod i Luer;
 Og som hans yngste Slave blev
 Jeg til Seraillet her jo flæbt.

Ensignan.

I, Ridder! ... I blev her opdraget?
 (Betrakter Nereftan og Zaire)

Til mine Børn, o hvis I kjende?
 Af eders Alder Unge Dame,
 Hvad Prydelse, som mine Dine
 Ei ganske fjelne, smykker eder?
 Hvor fik I den?

Zaire.

I Buggen vel
 I sukker ... I bevæges, Herre

Ensignan.

Betroe min Haand et Dieblis,
 Hvad I vel her til Pynt kun bærer.

Zaire.

Der, Herre, der jeg zitrer, tilgiv!
 Hvad gjør I Herre? Raadig Herre!

Ensignan.

O Gud! o Forsyn! — Mine Dine
 Bedroge mig dog ikke, nei;
 Jeg seer, jeg finder her en Gave —
 Min Brudegave til ... Har I,
 Har I en Moder, unge Dame?

Zaire.

Jeg Navnet Moder ikke kjender,
 Og Datter aldrig kaldet blev.

Ensignan.

Det til min Datters Daab jo var,
 At Korset hende smykke maatte;

Det saa var Skik for mine Børn ...
 Og det til samme Time var,
 At Saracener Baalet tændte,
 Og Døbefesten udsat blev ...
 Du Moderløse, siig, o siig,
 Er du Marie? — blev du det?

Baire.

Hvad aner jeg? Jeg er — Baire —

Eysignan.

Alvidende! er det mit Blod?
 Jeg Fader var — og Christ jeg er
 O tael! du Yngling, tael, du Pige:
 Er hun din Søster? han din Broder?

Nerestan.

Som Børn vi samlet bleve her;
 Baire holdt jeg ei for Søster. —

Baire.

Jeg altid ønsked' ham til Broder.

Eysignan.

En Gjenklang af min Biancas Røst —
 Et Gjenstik af min Ungdoms Speil,
 O Fryd! o Dødvil! ... Jeg svimmel er,
 Mig støtter, kjære Chatillon
 Siig, Ridder, paa Tert Bryst, til Venstre,
 Har I et Ar, som kun en Tyrk
 Et Christi Barn kan efterlade?

Nereſtan.

Sa, Herre, ja.

Enſignan.

Saa taſk din Fader,
Som anden Gang dig Livet gav.
Min Søn du er, du Ludvigs Ridder! ...

Nereſtan, (idet han knæler.)

Min Fader!

Enſignan.

Retſærdige Gud!

Nereſtan.

Og I, Zaire! I, min Søster!

Chatillon.

O Gud! I er for riig, min Fyrſte ...

Enſignan.

Hvi hedder du Zaire, Barn?

Zaire.

Jeg kaldes ſaa — et Navn jeg ſelv
Vel ikke ſtamme kunde, da ...

Enſignan.

Men nu du tale, ſjelne kan,
Er du Chriſtinde, unge Pige?
Du tier — ſukker, græder — o! ...

Zaire.

Jeg tale maae, kan ei bedrage;
 Jeg alt, alt skylder Drosman —
 Hans Troe jeg ei fornægte tør

Ensignan.

O Chatillon! misund mig ei
 En Søn, som høit jeg trænger til —
 Jeg ingen Datter har ... o Gud!
 Forsynet gav, Forsynet tog
 Jerusalems Prindsesse, du! —
 Min Biancas Haab — Seraillets Pryd!
 O Christenhedens Skam og Haan
 Bort, bort! fly, til din Moders Nordre

Zaire.

O Fader! Naade for Tert Barn!
 Hvad kan, hvad skal jeg Arme gjøre?

Ensignan.

Et Ord du kan, du skal udtale:
 Jeg er Christinde, siig!

Zaire.

Ja, Fader!

Ensignan.

I Himlens Skjød det hør, min Gud!

Scene IV.

Zaire. Eysignan. Chatillon.
Nereftan. Corasmin.

Corasmin.

J ventet er, min høie Frue!
Og Tid og Ord, med Christen Paß,
Gi spilles tør, af Muselmænd;
J, Franske, følger mig til Porten.

Chatillon.

Hvor ere vi? ... Jeg glemte det.

Eysignan.

Bort Mod vil atter prøves, Venner!

Zaire.

Åh, Herr! ...

Eysignan.

J, som ei nævnes tør,
En Oldings sidste Hemlighed
Bevaer, bevaer! det sværger mig.

Zaire.

Jeg sværger det.

Eysignan.

Gud styrke eder!
Ende paa anden Act.

Tredie Act.

Første Scene.

Droßman. Corasmin.

Droßman.

Din gode Billie, Corasmin,
Har ikke altid gode Tjen're;
For let du fæster Liid til Rygter,
Og os med blind Alarm opvarter.
Den franske Flaade styrer vel
Mod Ost, det har sin Rigtighed;
Men, skjøndt den alt for Cypræn ligger,
Til Syrien ei sig Ludvig vover,
Og ikke her begravet vil.
Maaskee dog vel i Rabolauget;
Thi det Egypten er som trues,
Af Kongen for den Hyklersect,
Der præker Fred og søger Riv,
Fra Vest til Ost saa langt den rækker,
Og aldrig Rast kan finde hjemme.
Dog Tak fortjene Bovehalse,
Der Mamelukker nu vil døbe,
Til fælles Blodbad, der som her.

Ei bedre Raad jeg givet havde,
 Hvis christen Diplomat jeg var.
 Naar selv for Fjender man har Fred,
 Og et Slags Venſkab sammendigter,
 Som aldrig mellem Stater holdes,
 Man ſlige Venner ſammenhidſer;
 Det ſaa er Skik i Politikken,
 Som Satan Chriſtenheden lærte.
 Fordømte Tunger har det Folk!
 Oprigtigt Had, oprigtigt Venſkab
 Er alt hvad jeg forſtaaer, og nok
 Til at opvarte efter Dnſke.
 Dog hindre mine Fjender fra
 Indbyrdes ſig at ſvække, ſlagte,
 Og her min Trone at befæſte,
 Lidt for galant vel vilde være.
 Men Levemaade vil jeg viſe,
 Mod Herren ſom paa Cypren hviler:
 De Fanger, ſom jeg Frihed ſkjænkte
 Og deres gamle Fyrſte med,
 Skal du Kong Ludvig præſentere.
 Siig ham, at Prindsen, ſom min Fader
 To Gange ſlog og Livet lod,
 Jeg nu ret gjerne Frihed under.
 Den ſtaffels Mand har lidt en Deel,
 Og heſt vel hjemme vil begraveſ.

Corasmin.

Men Navnet ſom han bærer...

Drosman.

Snak.

Corasmin.

Men hvis Kong Ludvig nu ...

Drosman.

Hvad saa?

En fransk Renet kan Ludvig give;
Men ingen Daddel plukke her.
Dog sandt at sige Skyldes Raaden
Just ikke mig, men vel Zaire,
Hvis omme Taarer meer jeg frygter
End hele Christenhedens Trudslar.
Den Kummer, nys jeg hende voldte
Bed dit maaskee ret gode Raad,
Den gamle Stakkel at beholde,
Udflattes maae paa denne Dag.
Snart flaaer mit Livs den glade Stund;
Dg intet Onske uopfyldt
Zaire bringe Skal for Altret.
Forlangt har hun sin Ungdomsven,
Den franske Ridder, som jeg agter,
Til Afsked ene her at finde.

Corasmin.

Dg I det ikke nægter, Herre?

Drosman.

Som Born de sig jo kjendte, Ven,
Dg nu for evig skilles ad;
Hvi skulde jeg en Trost dem nægte,
Naar jeg saa megen Glæde har?
Dg desforuden, hvad hos Christne

Jeg ret godt liber, her skal findes.
Jeg Tillid mener, som jeg lofte,
Dg som jeg har. Foruden den
Vel ingen Mand og mindst en Sultan
Gen Hustrue fremfor Snese vælger;
Dg denne ene nu tilkommer
Hvad ikke Snese kunne vente.
Som sagt, den Christne er velkommen,
Dg ei med mig at tale ønsker.

Scene II.

Corasmin. Nerestan.

Corasmin.

Jeg dig skal melde, Christen, tøv;
Du Hersterinden her kan vente.

Scene III.

Nerestan, ene.

I hvilken Stilling, gode Gud!
Jeg her gjenfinde maae en Søster —
Dg hvilken Kamp jeg forudseer ...
Hun kommer.

Scene IV.

Zaire. Nere stan.

Nere stan.

Dyrebare Søster,
 Et Sorgens Bud jeg for dig staaer;
 Vor Faders sidste Time nærmer.

Zaire.

Gud! Lyssignan?

Nere stan.

Sin Kummer bar,
 Men ikke bære kan sin Glæde.
 For heftigt vel, for pludseligt
 Hans svage Sandser bleve rysted';
 Og mat og kraftløs han nu venter
 Forløsning fra de sidste Baand,
 Som ham endnu til Jorden lænke.
 En Tvivl, min Søster, ham forfærder
 Og skrækker Heltens Martyraand:
 Er hun os troe? er hun Christinde?
 Han spørger.

Zaire.

Svar ham, svar vor Fader,
 At ei hans Datter ham beskammer;
 Min Pligt jeg vil, min Pligt jeg søger —
 At christen Troe mit Hjerte rørte,
 Skjøndt ei jeg den bekjende turde,
 En Sandhed er, min adle Broder.

Nere stan.

Tak, Søster, tak, for den Forsikring!
 Et Frydeskridt du da vil træde,
 I det du Daaben gaaer imøde,
 Til hvilken du længst prydet blev
 Vort Liv blev frelst; en høire Frelse
 I atten Aar Bekræftning savner. —
 Hver Time kan den sidste være;
 Selv Guds Langmodighed har Grændser —
 Endnu idag du døbes maae.

Zaire.

Min Broder, hvis det muligt var,
 En Trøst det vist nok være vilde;
 Men hvor? ... men naar? ... paa denne Dag. —

Nere stan.

Ja, paa vor Faders Hviledag —
 Besøgt er Alt hvad Festen kræver;
 Jerusalem vil aldrig savne
 Troe Tjen're, ved vor Frelzers Grav,
 Som ikke Dolke kunne fjerne.
 Til Magdalena Klosters Mure,
 Til Sancto Filios klare Kilde,
 Jeg dig ledsager.

Zaire.

Nu, min Broder?

Jeg kan ... jeg tør ... paa denne Dag.....
 Min Broder siig, ja siig, hvad Bod —
 Hvad Straf forsoner kan med Gud,
 Naar en Christinde ... sig forener

Nereſtan.

Lie! tie! jeg gyſer for dit Spørgſmaal —
 Chriſtinde er du, vil du være —
 Min Søſter er du, vil du blive,
 Og Lyſignan vor Fader er!
 Og du, du Kongedatter, spørger,
 Om du, paa vore Fædres Afte,
 En Sultans Skjøde være tør

Zaire.

En Fyrſtes Huſtrøe, Nereſtan.
 Vor adle, ja, høiſt adle Fjende,
 Mit Hjerte vandt, mit Løfte fik,
 Før Navnet Fader jeg udtalte.
 Hvad Bod formilde kan min Brøde?

Nereſtan.

Forglem! forglem! og iil til Daaben!

Zaire.

Forglemme ham! — og kan jeg det?
 Mit Løfte bryde! — bør jeg det?
 O lad mig huſke! lad mig holde!
 Og døm din Søſter, ſom blev troe.

Nereſtan.

Saa maatte Døden ...

Zaire.

Giv mig den!
 Ja, Broder, frels mig for mit Hjerte,

udslet mit Løfte med mit Blod.
 Idag tilhører dig din Søster;
 Imorgen myrder du hans Liv.

Nere stan,

(efter en Pause.)

Beklage dig jeg tør, jeg maae;
 Og dyrebare mig er min Søster ...
 Men over os en Gud der troner,
 Hvis Billie os forkyndet blev:
 Og næst ved os en Fader venter,
 Som ikke længe vente kan —
 Til hvilken Fæst indbydes han?
 Til Daaben eller til

Zaire.

Til Daaben! ...

O lad for Drosman mig knæle,
 Ham alt, ja, alt opdage

Nere stan.

Søster,

Det mod vor Faders Billie strider,
 Mod Løftet som du selv ham gav;
 Men for idag udbeed — o Skam! —
 Udbeed dig Frihed for idag;
 Og lov, ja lov mig, Søster, at
 Forhadte Baand du ei vil knytte,
 Forinden en Guds Tjener har
 Dig Veien viist som følges bør.
 Hvad ei en Ridder kan forklare
 Lad christlig Lærer dig forkynde;
 Og husk, hvis Blod du er.

Zaire.

Ja, Broder,
 Hvad du forlanger jeg dig lover,
 Og lover kun hvad selv jeg ønsker.
 Nu, til vor svage Fader iil,
 Og lad en Søn ham ikke savne;
 Hans Datter haaber snart at følge.

Nereftan.

Velan, jeg gaaer; men tøv ei du,
 Hvis faderlig Belsignelse
 Du, med din Broder, dele vil.

Scene V.

Zaire, ene.

Han ile kan — sin Bei han veed,
 Som Christ, som Søn, saavelsom Ridder.
 Og jeg? — Og jeg staaer ene her,
 Af Elskov, Troe og Frygt omtaaget,
 I nye Pligters Labyrinth
 Hvad er jeg, Datter eller Brud?
 Christinde? gid endnu Slavinde! —
 Saa heed jeg vel indtil imorges;
 Og først idag jeg Lænker sporer —
 Tyranner først idag jeg kjender
 Skjendt faderløs og uden Broder,
 Med Troe til Gud, om ikke mere,
 Den lykkeligste Brud jeg blev;

I Drosman var alt jo fundet!
 O Gud! hvad skulde jeg med meer?
 Hvad skulde jeg med dette Kors,
 Hvis Bægt nu knuse maae mit Hjerte? —
 Har jeg ei nok i Skjæbnens Kors?
 Her krydse Brud og Datter sig,
 Og Løfter begge Frevne have —
 O Nærestan! o Drosman!
 Hvis Offer skal jeg Arme være?
 Hvo leder mig? hvem tør jeg følge? ...
 Idag mig Gud en Fader gav;
 Og denne Faders sidste Suf
 Med hver en Time ventes kan —
 Ja, for idag, min Bei jeg seer;
 Gid Himlen lyse den imorgen!

Scene VI.

B a i r e. D r o s m a n.

Drosman.

Dig Altret venter, min Baire,
 Af Hymens Fakkelt hoit bestraalet;
 Og Ekkors varme Lue funkler
 Mit Livs Lyksalighed imøde!
 O du, mit Hjertes rene Fryd,
 Min Utaalmodighed tilgiv,
 Og lad ei Længsel mig fortære;
 O kom! o kom!

Zaire.

O Kamp! o Smerte!
Hvor skal jeg hen

Drosman.

I mine Arme,
Du Dydens Engel, hvis fromme Blik,
Min Længsel og dit Værd forhøier

Zaire.

Hvor findes Skjul

Drosman.

I Elskovs Favn,
Som aaben er — o kom! o kom!

Zaire.

Min Drosman, min ædle Ven!

Drosman.

Det er jeg, min Zaire; tael,
Hvis noget Nafte uopfyldt
I denne Time dig betynger.

Zaire.

Å! Herre

Drosman.

Gud din Herre er,
Og jeg din Ven, det huff, Zaire.

Zaire.

Saa hør mig da, du elste Ven!
 Paa Jorden ei jeg større Gode,
 End dig har kjendt, end dig kan ønske.
 En Krone ikke du behøved'
 For evig mig at fængsle, nei;
 Og uden Rødmen, troer jeg,
 At dig jeg vel omfavne kunde —
 O gid jeg turde! — men idag...

Drosman.

Hvad er da hendet dig, Zaire?

Zaire.

I denne Time døer maafsee
 En ædel Christ...

Drosman.

Og hvilken da?
 Dog ei den Ridder Nerestan,
 Som kjek og rast dig nys forlod?

Zaire.

Nei, men vor... hans... hans gamle Fyrste.

Drosman.

Vor Fange og hans Fyrste, vel!
 Det gjør mig ondt, at han saa kort
 Sin Frihed nyder — Til Hofforg
 Indbydes vi maafsee paa fransk?

Zaire.

O nei! o nei!...

Drosman.

Nu hvad da, Barn?

Zaire.

Den Oldings Død bedrøver mig. —

Drosman.

Og hvad vedkommer dig den Christ?

Zaire.

Hvert Dødsfald mig bedrøve kan,
Og dette saa uventet var ...
O lad idag mig være ene...

Drosman.

Idag! Zaire, drømmer du?

Zaire.

Nei, nei — o skänk mig denne Dag,
Ja, skänk mig den, hvis du mig elsker.

Drosman.

Hvis jeg dig elsker!... Tag, Zaire,
Tag denne Dag, som mig du røver;
Udriiv det første Glædesblad
Af Livets Fryd, den korte Bog —
Men tillad, saa at jeg maae spørge,
Om jeg er elsket som jeg elsker.

Zaire.

Du spørge kan, og at du maae
Min Kummer er — Min Drosman,
Du elsket er som du kan elske.
Ei flere Ord forlang, for hvad,
Hvert Pulsflag her høit nok bekræfter.

Drosman.

Saa følg en Lune da, som mig,
Mig mere koster end du troer.

Zaire.

Og du, du ædle Mand, veed ei,
Ei fatte kan hvad jeg maae lide.
Dit Mishag bære maae et Hjerte,
Som saaret, sønderslidt alt er ...
Jeg kan ei mere, aander neppe ...
Fatime lad mig søge, tilgiv!

(hun gaaer.)

Scene VII.

Drosman. Corasmin.

Drosman.

Og jeg — som om for Panden flaaet,
Som om forstenet staaer nu her;
Og kunde ikke sige, bliv! ...
Og det er mig, som hun forlader?

Dg mig, som Dvindeluner boie? —
 Dog nei; det meer end Lune var;
 Det Kummer, hendes Kummer var,
 Som ikke jeg bekæmpe kunde —
 Dg hvem kan volde hende Kummer?
 En gammel Christ af Livet træet,
 Som nys, for første Gang, hun saae —
 Nei, nei, den gamle er det ikke;
 Den unge da? — nei, ikke saa;
 Zaire ei bedrage kan.
 Men mig bedrøve kan hun, ja;
 Det mere er end du kan, Gamle.

Corasmin.

Beskylder ei, min ædle Sultan,
 Et Hjerte, som I heelt behersker.

Drosman.

Men hvorfra da den Graad, de Taarer?
 Troer du, at ei jeg læse kan
 I hvert et Træk af min Zaire?
 Jeg Tillid hende loved', ja;
 Men Tillid lige Tillid kræver,
 Dg Tillid har hun ikke vliist...
 O Pige! Pige, vogt dig vel
 For Manden, som dig heelt forlangte,
 Dg som du heelt dig givet har...
 Bedrog mig hendes Ord, ved Gud!
 Saa lyver alt, alt i Naturen,
 Dg selv mit Hjerte blier til Løgn,
 Som Elskov svor og Had alt sporer...
 Nei nei, Zaire, ikke du —

Hvem da? den christne Dreng maaskee?
 Hvem veed? — Hør, Gorasmin, hør til,
 En Mulighed mig falder ind:
 At hun ham elsker, er umuligt;
 Men ikke, at han elsker hende;
 Ei heller, at sin Frækhed han
 For hende voved' at bekjende.
 Sæt kun, at denne Riddermand,
 Just ikke flytter om en Fæst,
 Som nok kan holdes ham foruden;
 Men derimod smukt beder om
 At maatte fjerne sig forinden,
 Zaire glad for Altret staaer.
 Slig Nykke kan vel fattes, ja;
 Maaskee tilviges; vel og føies,
 Af hende, han som Barn jo kjendte.
 Og jeg, seer du, from som et Lam
 Tilgive kunde dette Puds,
 Hvis det imorgen mig blev skriftet,
 Naar han og Slængen borte ere ...
 Du seer at jeg opfindrift er —
 Og ikke Sultan, ikke Tyrk,
 Idag

Gorasmin.

Imorgen, ædle Sultan,
 Dig lønne Gud og Mahomed!
 Dit Folk sig glæder ved et Valg,
 Som Qvinder nok mishage maae.

Drosman.

Jeg veed det, gode Gorasmin,
 Endnu ret gjerne jeg det hører.

Corasmin.

Hvis atter den forvovne Christ
Sig melder? ...

Drosman.

Saa — saa lad ham ind,
Hvis han vil knyttes op i Porten.
Seraillet holdes lukt idag;
Dg var det end kun for at vise,
At ikke her, som i Paris,
Dg over hele Christenheden,
Hver Mand sin Herre har i Ronen.

Ende paa tredie Act.

Fierde Act.

Første Scene.

Z a i r e. F a t i m e.

Fatime.

Beundre eder, min Prindsesse,
Beklage dig, o min Zaire!
Det gjør af Hjertegrund Fatime.

Zaire.

Prindsesse — ak! dog kald mig saa,
Naar jeg mig holder for Zaire:
Naar jeg mig troer Guds skyldfrie Barn,
Dg til mit Hjertes Stemme lytter.

Fatime.

Til Hjertet lyt du kun, Zaire,
Dg see paa Korset som det dækker.
Opfyldt det er med Dydens Sød,
Der gjennem Fristelser maae spire;
Dg gjennem Provelser du alt
Dig Frelsens milde Time nærmer.

Zaire.

Mig Gud forlade mine Tanker;
 Men hvis jeg kun, til Dydens Seier,
 Korsfæstes skulde — frelst jeg var.
 Hvor Døden dog maae være let,
 Naar Paradiset aabent er!

Fatime.

Og Livet ogsaa, min Zaire;
 Men hvem fortjente Himlens Hvile,
 Hvis Jorden os kun Glæder bød?
 Og hvilke Sorger er vel Gud
 For fattig til at lønne tifold?

Zaire.

Jeg længes efter Daaben, ja;
 Men, o Fatime, lad mig spørge,
 Hvo er vel ædlere end han —
 End ham, som jeg berede skal
 Fortvivlelsen, den alt jeg sporer?
 Hvis Drosman var Christ, for Gud,
 Hvad mere kunde han vel være?
 Og hvis ham Elskov kunde lære,
 Hvad aldrig Sværdet lærer ham? —
 Til Seier over Troens Fjende,
 Til Fred og Fryd for Christenheden,
 Og siig, Fatime, kan ei Gud
 Mig nogen Ynde have laant? —
 Christinde var, du veed det jo,
 Hiin Saladins den ædle Moder,
 Hvis Dyder han tildeels jo arved,

Dg Drosman vel efter ham.
 Kan ei det Herrens Billie være,
 At jeg som Hustrue stræbe skal
 Den høie Stamme heelt at vinde?

Fatime.

Prindsesse, spørger eders Ahner,
 Hvis Afte dette Gulv knap skjuler;
 Raadspørg den sidste Lysignan,
 Hvis ikke eders Spørgsmaal ham
 Det sidste Aandedræt betager.
 Christinden Prøvelsen tilkommer,
 Som ikke Kongedatt'ren her
 For Prøvelse vel holde burde.
 Tilgiv, Zaire, at jeg dig
 Maae Dattren og Prindsessen vise.

Zaire.

Gid Dattren Fadren følge maatte!
 O gid Prindsessen ei var født!
 Og selv om Daaben skal jeg kæmpe;
 Palladses Udgang os forbydes.

Scene II.

Drosman. Zaire.

Drosman.

Zaire, denne Dag er lang;
 Af mig lad ei dig flere skjænke.

Zaire.

Ei flere jeg forlanger, Herre,
Dg har af dennes Bægt ...

Drošman.

Lidt Lune;
Dg saa har jeg, du Dyrebare!
Det maae den stakkels Hest bekjende,
Som under mig nys tabte Ande;
Dg ikke ilde var jeg stemt,
Til Tidsfordriv, at prøve Kræfter
Med Slaveflokken, som jeg mødte.

Zaire.

Min ædle Sultan, dæmp Jer Lune;
Ei Lune trykker mig.

Drošman.

Hvad da,
Du fromme blide Sjæl, hvad da?
Dg hvorfor kalder du mig Herre?
Har jeg dig Herren viist, Zaire?

Zaire.

Min Drošman! min Drošmann! ...
O Gud! naar jeg ham seer, ham hører —
Hvis intet Løfte bandt min Tunge ...

Drošman.

Et Løfte? — gjør du mange Løfter?
Eet Hjerte har jeg, har du flere?

Zaire.

Nei, Drosman, det har jeg ikke,
Og det vil sees, — naar dette brister.

Drosman.

Og Løftet da?

Zaire.

Bør ei, kan ei,
Fornærme dig, mit Hjertes Eier.

Drosman.

Idag, Zaire, har for dig
En Deel jeg gjort, som alt du veed;
Men dermed var det ikke nok.
Jeg, dig til Ære, ogsaa digter,
Lidt meer maaskee end digtes burde —
Men lad saa være; Løftet kan
I min Historie netop rummes,
Indtil imorgen — hvis en Morgen
Paa Dagens Evighed der følger.
Forstaaer du mig?

Zaire.

Kun halvt, du Gode;
Men heelt dit Udelmod jeg fatter;
Og har ei Spørgeret idag —
For Naader lyser denne Dag —
Min Drosman, til Lust jeg trænger,
Og Melebor som Bagten har

Droßman.

Ja saa — det faldt mig ikke ind,
At Sultaninden vilde ud.
En Kyttur — til Paris maaskee?

Zaire.

Spot ei, min Ven; fra Solima
Bist ikke din Zaire viger.

Droßman.

Det sværger du?

Zaire.

Jeg sværger det.

Droßman.

Du elsker mig endnu, Zaire?

Zaire.

D myrd mig ei med dette Spørgsmaal;
For dig jo kun jeg aande kan.

Droßman.

Spadseer min Pige, nyd frisk Luft;
Seraillets Vagt dit Bud skal lyde.

(hun kysser hans Haand og gaaer.)

S c e n e III.

D r o s m a n. C o r a s m i n.

D r o s m a n.

Hun gaaer — for anden Gang idag —
 For anden Gang det samme Barn,
 Bedaaret af de samme Taarer,
 Sig selv til Spot, staaer magtløs her —
 Jeg kunde græde, jeg gad hyle,
 Ret som en toffet Dreng i Mørke...
 Og dog — nei, tvivle kan jeg ei;
 I hendes Blik, i hendes Ord,
 I hvert et Træk af denne Engel
 Sig Elskov røber, Elskov maler —
 Og dog, og dog hun mig kan martre,
 Ja, martre meer end nogen Slave,
 End nogen christen Hund kan martres.
 Hvad kunne Dæmpler gjøre meer,
 Hvis man af Engler saa kan pines?
 Fordømte Gaade? Du her, Gamle?
 Saa løs mig da den Gaade, og
 Mit Rige deler jeg med dig.

C o r a s m i n.

Hvis jeg det kunde, ædle Sultan,
 Saa vilde Jer Tilfredshed mig
 Meer Løn end eders Rige være.

S c e n e IV.

Drośman. Gorasmin. Meledor.

Meledor.

Et Brev, min Sultan, til Zaire
Har eders Bagt opsnappet

Drośman.

Giv,

Giv hid! hvem bragte det?

Meledor.

En Christen,

Der tælles med i Raadeflokken.

Han listed' sig igjennem Porten;

Og stoppet, visiteret blev.

Da Brevet fandtes, jeg ham bad

I Tjern paa Svar at vente.

Drośman.

Godt,

Forlad os! ... Gud! hvad skal jeg læse?

S c e n e V.

Drośman. Gorasmin.

Gorasmin.

Vel intet Ondt; thi ikke Ondt

Om Jer Zaire jeg kan troe.

Drošman.

Jeg gyser, Gorasmin, og føler,
 At jeg min Skjæbnes Segl nu brækker.
 Hør til: „Med Længsel, Dyrebare,
 „Du ventet er til Dagens Fest.
 „En hemlig Sti gaaer bag Moskeen
 „Og til det rette Altar fører.
 „Beredt er alt. Vær troe, Zaire,
 „Hvis du dit Liv og mit har kjært“

(Efter en Pause.)

Tael, Menneſke, hvis du har Kande.

Gorasmin.

Jeg gyser, Herre, og forfærdes
 Ved eders Taushed; tael, min Sultan.

Drošman.

Ta tale — hvis for gode Ord,
 Sig Jorden under mig gad aabne,
 Jeg vilde tale — Hvis en Engel
 Fra Himlen faldt, jeg vilde lee;
 Men denne Engels Fald mig knuser ...
 Hvor stjal hun da sin Englemaske?
 Hvor lærte hun at hyle? ... ha! ...
 Hvad nu?

Gorasmin.

Befael, min ædle Sultan.

Drošman.

Fra Helvedet kom dette Blad;
 Det brænder, tag! og tænd et Baal —

Et Baal for hele Christenheden ...
 Hør — gaae — skynd dig! bring hende Brevet,
 Og denne Dolk — jeg gider ikke —
 Og hvis hun ikke kan — saa hjælp ...

Corasmin.

Er det din Villie, Herre?

Droßman.

Ja!...

Nei, bliv ... O Corasmin, min Ven,
 Forlad mig ikke!

Corasmin.

Nei, nei, Herre.

Droßman.

Er det da muligt, Corasmin?
 Kan hun bedrage, kan hun det?

Corasmin.

Beviset seer jeg, Herre — seer
 Meer end jeg gamle Mand kan troe.

Droßman, (kalder).

En Slave!

(En Slave kommer.)

Kald, Zaire, iil!

Corasmin.

Hvad saa? hvad vil I hende, Herre?

Drosman.

Jeg veed det ikke selv — jo, dog,
Jeg har et Brev at vise hende.

Corasmin.

Det ikke, Herre, nei, troe mig;
Har hun bedraget, saa er hun
For klog for os, og atter kan
Bedrage eder, nu som før.
Hvad vil I sige, hvis hun frækt
Benægter alt, og ikke røber
Forlegenhed ved dette Brev,
Hvis Skjæbne hun maaskee alt veed?
Slemme nok, hvis hun alt vidste — dog
Lad Brevet ved en Slave bringe
Og hendes Skridt bevogte nøie.

Drosman.

Du Ret kan have; der, besørg!
Og roligt ville vi see til,
Hvor dybt en Engel synke kan.

Corasmin.

Men, Herre, jeg for eder frygter
Den Qvindes Magt; som I har kaldet.

Drosman.

Har intet at betyde, Ven;
Jeg kun Erfaring samle vil,
Og see hvorledes sig en Slange

Igjennem hvert et Paa kan vinde ...
 Hun nærmer sig! — Og jeg — jeg skjælver,
 Som om den Skyldige jeg var.

Scene VI.

Droßman. Zaire.

Zaire.

Tert Bud mig overrasker, Sultan;
 Hvi kaldes jeg saa pludseligen?

Droßman.

Mit Bud Ter overrasket har?
 Ja saa — et Bud kan have Bægt;
 Maaskee det ikke var det rette —
 Seer I, forinden man til Altret,
 Saa Haand i Haand, fornøiet skrider
 Man meget at betænke har,
 Og let kan løbe vild paa Veien ...
 Det ei er sagt, at man just passer,
 Saa ganske for hinanden passer,
 Som man det ønsker — vist nok ønsker ...
 Maaskee jeg er dig lidt for hoi,
 For ligefrem, for diærv maaskee —
 Seer du, saa var det bedst at vælge
 En Anden — smukkere — yngre — mindre —
 En Saadan lader sig vel finde.

Zaire.

En Mand med meer Fornuft end I
 For Diebliffet viser, ja,
 En faadan Mand er vel at finde;
 En bedre, paa lidt Lune nær,
 End den der elsket er og elsker,
 Forgjæves vilde jeg vel søge.
 Min Drosman, o plag mig ikke;
 Jeg plaget nok alt er, jeg Arme.

Drosman.

Din Drosman! din? hvilken Magt,
 Ja, hvilken diævelsk Magt, o Pige,
 Har du til alt at gjøre dit,
 Hvad dit du kalder, naar du lyfter?

Zaire.

Min Magt er dette skyldfrie Hjertes,
 Og Baandet som til dit det binder.

Drosman.

Din Magt er Troldom, Qvinde, fly! ...
 Nei, bliv; din hele Falskhed viis.
 Og om din Kjerlighed fortæl.

Zaire.

Min Falskhed? Drosman! den søg,
 Og skam dig at der ingen findes.
 Dig skam, at du mit Sind oprører
 Med nedrig Tvivl, som dig beskammer;
 Og viid, at hvis jeg ikke elskte,

Ei elskte dig, jeg trodsset havde
 Din Magt, som intet kjerligt Ord
 Af mine Læber tvinge kunde.
 Din Trone, Sultan, intet Blik
 Fraløkket havde mine Dine.
 Men Ret besværre du vel har:
 Zaire passer ei for dig —
 Velan, du intet hende skylder,
 Hvis Haab og Fryd for dette Liv
 Er tabt, idet hun taber dig ...
 O Gud! det skulde saa vel være ...
 Tak, Drosman, at du dig kan
 Frasige mig ... jeg kunde ikke ...

Drosman.

Du elsker mig?

Zaire.

O Gud! spørg ikke,
 Jeg kan jo ikke sige nei.

Drosman.

Du elsker mig, Zaire?

Zaire.

Ewig!

Gid korte mine Dage blive

Drosman.

Zaire! Engel, Diavel, Slange ...
 O Gud! o Gud! hvad er du Kvinde?

Zaire.

Dit Offer kun, i Skjæbnens Navn;
Kun det jeg fatte kan — dig ikke.

Drosman.

Og hvad kan jeg da fatte, jeg?
Mig selv saa lidet vel som dig ...
Forlad mig, gaae! ... o Tryllerinde,
Mit Hjerter dig endnu jo følger ...

Scene VII.

Drosman. Corasmin.

Drosman.

Du havde Ret, jeg burde ikke,
Aldeles ikke hende see.
Hvad veed jeg nu? hvad har jeg lært?
Hvad andet end, at Ægn og Sandhed
Sig ligne som to Draaber Vand.
Hvem lyver, Brevet eller hun?
Ei Sort paa Hvidt kan sand're være
End Himlens Blaa i hendes Dye;
Ei noget Ord kan skrevet være,
Som ikke hendes Ord bedøver.
Tvivl, Tvivl, alt er Tvivl, intet vist ...
Har du en Slave valgt, et Bud
Som blindt adlyder, troe beretter
Og Visshed endelig bringe kan?

Corasmin.

Ja, Herre, dobbelt Bished snart
 I have skal; til den I har,
 Jer holder dog imidlertid.

Drosman.

Nei, Corasmin, det kan jeg ikke;
 Jeg tvivle maae og — elske, ja,
 Ja elske meer end nogensinde.

Corasmin.

Det mere er end jeg kan fatte,
 Som længe nok forblindet var,
 Og nu seer klart.

Drosman.

Det gjør du ikke;
 Af hende har du intet seet,
 Mistænkeligt aldeles intet.
 En Franskmands Skrift har du kun seet,
 Og hvad kan ikke det Folk skrive?
 Hvad Eventyr kan ikke drømmes
 Af en forsænglig Lykkesridder?
 Forgabet i sig selv den Nar,
 Vel tiltroer Dvinder samme Smag;
 Et venligt Smil, et Benslæbsløfte
 Beruser vel hans flauue Hjerte;
 Og Pigens Uforsigtighed
 Er Stof nok til hans Heltebidt.

Corasmin.

Kan være, ædle Sultan; men
 I Mørke digter I nu selv.

Drosman.

Jeg digter ikke; her det staaer:
 Zaire ei bedrage kan;
 I hendes Hjerte, som i dette
 Sig Kjerlighed og Sandhed parre.
 Men han, den christne Hykler, han,
 For Timer alt fordægtig var.
 Hvis han Palladsets Muur sig nærmer,
 Paa Stebet lad ham gribe, og —
 Sin sidste Bøn til Afsted bede;
 Forhør kan spares, han er skyldig.
 Han snart kan ventes, hører du;
 Forrædre ere Nattens Gjæster;
 I Mørkets Svalg Forrædren hvile.

Corasmin.

Og hvis Zaire skulde mødes?
 Hvis

Drosman.

Tiger, saa slug hende med
 Og lad mig Mørkets Rige dele! —
 Ja lov, o lov mig, Corasmin,
 At ikke jeg, som sove gad,
 Paa denne Jord gjenligne skal.
 Det lov mig, Corasmin.

Corasmin.

Nei, Herre,
Ei Herstkren savnes tør med Elstkren.

Drosman.

Barbar! saa vil jeg ikke sove ...
Velan, til Skilbvagt og til Bøddel
Er een jo nok — søg Hvile, Gamle.

Corasmin.

I glemmer Slaven, hvis Beretning
Om afleveerte Brev kan ventes.

Drosman.

Ja, ja, kan ventes; jeg vil vente.

Ende paa fjerde Act.

Femte Act.

Første Scene.

Z a i r e. F a t i m e. E n S l a v e.

Z a i r e.

Hvad vil den Slave, min Fatime?
See til; jeg intet fatte kan.

Slaven.

I eders Hænder dette Brev
For Budets Trofskab indestaae.

Z a i r e.

Saa giv.

Fatime, (medens Zaire læser.)

Vist nok fra Nerestan.

O Forsyn! Brodren Kræfter und
Til denne Engels Frelse!

Z a i r e.

Med dig maae tale, min Fatime. Jeg

Fatime, (til Slaven.)

Forlad os, Ven, dog fjern Der ikke;
I venteligen Svar skal bringe.

Scene II.

Zaire.

Fatime.

Zaire.

Læs denne Sæddel, og mig siig,
Hvorledes jeg adlyde kan
Min Broder, ak!...

Fatime.

Din Gud, Zaire,
Hvis Sendebud din Broder er;
Bed Daaben Nerektan jo kun
Dig Himlens aabne Sti kan vise.

Zaire.

Saa er det vel, ja; men betænk,
Hvad Fare os paa Veien truer;
Min Broder, jeg, de Christne alle,
Alt Drosman fordægtig' ere.

Fatime.

Oprigtig var i Herrens Kald,
Og siig, Zaire, om ei Faren,
For hvilken meest dit Hjerte skjælder,

Tyrannens Mishag er? — Dit Mod
 Jeg længe kjender og vel veed,
 At Sandheds Lys din Mand omsiraaler.
 Til Daaben du, i denne Stund,
 Foruden Frygt vist ile vilde,
 Hvis ikke Gistovskaand dig hilded
 I sande Farers skjulte Snare. —
 Erkjend din Svaghed, og erkjend
 Barbaren for din Plageaand.
 Med nedrig Tvivl den Hedning alt
 Din blinde Kjerlighed jo lønner —
 Den Mand, der dig mistænke kan,
 Uværdig var, uværdig er
 Dig nogensinde sin at kalde.

3 a i r e.

Hvad har jeg at bebreide ham?
 Udeelt jeg hans jo var imorges —
 Og Altret smykket blev til Festen,
 Som han paastjyndte med en Længsel,
 Der ei mishage kan en Brud.
 En skjæbnesvanger Time fulgte —
 For første Gang jeg Drosman
 Bedrøve maatte, ved en Ben,
 Der ei velkommen kunde være;
 Og dog jeg ei forgiæves bad.
 Vær billig, omme Sjæl, har jeg,
 I dag vel Ret til strengt at dømme
 De Luner, som jeg selv har voldt?
 Ved Mangel paa Oprigtighed
 Har ikke jeg fornærmet ham?

Fatime.

Du Gud fornærmer, Fader, Broder,
 Ved ulykkelig Eidskab.
 Kan, for den Hedning, du forglemme
 Alt hvad dig helligt burde være?
 Maae, mellem Gud og en Tyran,
 En Engel her jeg svære see?

Zaire.

En Engel er ei din Zaire,
 Men vel en Plig med et Hjerte,
 Der sig endnu tør skyldfrit troe,
 Og intet helligt Bud kan svige.
 Min Faders og min Broders Troe,
 Den du mig lærte, vil jeg følge,
 Og mig i Christenhedens Skjød,
 Med barmhertig Tillid lade lede,
 I dag; men Drosman imorgen
 Skal dette Hjerte aabent staae,
 Udfoldet for dets Eier, ja. —
 Christinden han forstøde kan;
 Marie ei fornægter ham.
 Kalb Slaven.

Scene III.

Zaire, ene, (Knæler.)

Fader i det Høie,

Ufsynlige Alvidenhed,
 Oprigtig jeg din Billie søger

Dg dine Bud at følge troer;
 Paa Pligtens Bei, til Naadens Bord
 Bed Daaben hæv dit svage Barn,
 Dg styrk et Mod, som alt jeg sporer ...
 (I det hun hæver sig.)
 I Himlens Kald ei Jorden frygtes.

Scene IV.

Baire. Slaven.

Baire.

Den christne Ridder, som dig sendte,
 Bring venlig Hilsen og ham sig:
 Sit Løfte troe Baire snart
 Han vente kan. Farvel, min Ven.

Scene V.

Droßman. Gorasmin. Slaven.

Droßman.

Det hende var, der dig forlod,
 Ei sandt? tael, Slave.

Slaven.

Høie Sultan,
 Med Taarer og med Skjelven blev

Det Brev modtaget, som jeg bragte.
 Med fattet Sind hun nu, til Svar,
 Den christne Ridder lader hilse.
 Sit Løfte troe, Zaire snart
 Han vente kan, saa talte hun.

Droßman.

Noß, Slave, gaae! ... Bort, Corasmin,
 Her intet Vidne meer behøves.

Scene VI.

Droßman, ene.

I Helvedet er jeg vel noß,
 Og ene her min Skam vil hævne...
 Zaire, Nereßtan, Jer Dommer
 Lad ikke Tiden falde lang,
 Fortviølelse den slet fordriver...
 Som Sultan, mener Corasmin,
 Har jeg paa Torden at bestille,
 Og her vel savnet kunde blive —
 Kan være, ja; kan ogsaa være,
 At naar min Døß lidt Blod har smagt,
 Den efter mere tørster... Gud!
 O Gud, forlad mig mine Tanker,
 Mit Hjerte alt jo myrdet er...
 Forgiftet har hun mig den Slange,
 Hvis efterladte Braad jeg sporer...
 O Dvinde, Dvinde, meer end du
 Vist ingen Skabning elßket var.

Dg meer end jeg vift ingen Skabning
 Paa Guds den øde Jord kan martres. —
 Din Død mig denne Dræn vel
 Fra Gravens Minde havde viist;
 Din Troloshed mig mere viser
 Dg alle Dvaler kjende lærer ...
 Velan, lidt Gjengjeld gaar imøde ...
 Dg hvad saa siden? Corasmin!

Scene VII.

Drošman. Corasmin.

Drošman.

Hvi lader du mig ene, Ven?
 Bliv hos mig, Tiden er saa lang ...
 Hvo nærmer sig? ...

Corasmin.

Kun jeg, o Herre!

Drošman.

Den længste Dag — den længste Nat —
 Dg Morgensolen, over Liig,
 Belyse skal en Sultans Jammer —
 Dg gib der var en Tvivl at finde! —

Corasmin.

Der ingen er, min Sultan; men
 Forrædren kun lad bløde og ...

Droßman.

Dg Slangens Hud jeg skaane skulde?
 Hvortil? hvad skal jeg med den Stads?
 Mig Hjertet som jeg søgte giv,
 Dg tag, tag alle mine Skatte.
 Som Træl mit Brød jeg tjene vilde,
 Dg uforsagt i Lænker svede,
 Hvis parret med Zaires Hjerte
 Mig Elskovs rige Løn var lovet —
 Men hvad skal jeg med hendes Maske? —
 See til, hvorledes han begrædes?
 En anden Pinebænk mig und —
 Begrædes maae de begge dybt ...
 Hvem skriger?

Corasmin.

Alt er stille, Herre;
 Men frygtligt gjærer eders Blod.

Droßman.

Du hører intet Sammerskrig?

Corasmin.

Nei, Herre, nei, Seraillet hviler,
 Kun Nattens Skygger ...

Droßman.

Ja, ja, Skygger;
 Forrædres Skygge Natten er ...
 Belee mig, Corasmin, jeg græder.

Corasmin.

J græder? Drosman kan græde!

Drosman.

For første og for sidste Gang —
Og hvis jeg ikke græder Blod,
Saa vil dog Blod min Skam snart skjule;
Beflag din Herre, Corasmin.

Corasmin.

O gid jeg kunde meer end det!
Jeg gyser...

Drosman.

Gys kun, nok der er
At gysse for ... lyt! hører du?

Corasmin.

Ja, Godtrin jeg nu skjælnes, ja,
Langs Muren, udenfra de lyde.

Drosman.

Han nærmer sig! iil! grib Forrædren,
J Ranker kun jeg ham vil see.

S c e n e V I I I .

Drosmann. Zaire og Fatime
i Baggrundens Mørke.

Zaire.

Følg, min Fatime.

Drosmann.

Hendes Stemme!

O Gud, endnu en himmelsk Lyd ...
Velkommen under Nattens Slør;
Det her behøves, Tryllerinde.

(Han griber sin Doff.)

Hvi gitter da min Haand? — Zaire!

Zaire.

Han her os møde vilde.

Fatime.

Stille!

Vær uden Frygt, jeg Veien veed.

Drosmann.

Tak, tak, mit Mod I mig gjengive.

Zaire.

Der nogen kommer; Herestæn,
Er det dig, kjære ...

Droßman, (støder til.)

Nei, Troløse,
Men en Veiviser for Jer begge.

Zaire, (falder i Coulissen.)

Noë, noë ... jeg døer...

Droßman.

Dg jeg er hævnnet —
Bort, bort, alt Kander her jeg sporer —
Hvor hen? hvor hen? hvor er der Fred?
Ha! Reisefællen! træd kun nærm're.

Scene IX og sidste.

Droßman. Zaire. Kereßtan. Corasmin.
Fatime. Slaver.

Droßman.

Du seiret har, fordømte Christ!
Mit Haab, min Fryd, min Fred er dræbt;
Dg kun dit usle Liv mig bydes,
Til Gjengjæld for Fortvivlelsen,
Der mine mørke Dage venter...
Hvi staaer du da saa fræk, saa rolig?
Frimodig vil endnu du synes?
Endnu dit stolte Blik mig trodser? —
Belan, hvad der udtænkes kan
Til dig at bøie, ei skal savnes.

Det dig vedkommer, Corasmin;
 For Pinsler sørg, og Døden siden.

Corasmin.

Ja, Sultan.

Drosman.

Tøv; hans Dine søge,
 Hvad her endnu han har tilgode.
 See her hvad du har røvet mig,
 Og lidt for sildigt gaaer imøde.
 Vor Brud, Herr Ridder!

Nereftan.

Brud! min Brud?
 Min Søster, Tiger! seer jeg myrdet ...

Drosman.

Din Søster! ... Søster! ... Er du gal?

Nereftan.

Nei, nei, Barbar, kun du har raset
 Mod Lysignans gjenfundne Blod;
 See her hans Søn, see der hans Datter! ...
 Vor Faders Aand fra Himlen alt
 Maaskee dig takker for den Rædsel —
 Hans sidste Suk for Troe og Ære
 Bønhørte Gud, i det han dig
 Til Bøddel for min Søster valgte;
 I Dødens Arme, ei i dine,
 Jerusalems Prindsesse passer.
 At hun, hvis alt for svage Hjerte

Forglemte Himlen og sin Aet,
 Ved den hun elskte maatte straffes,
 Har Evighedens Dom vel været.

Drosman.

Zaire elskte mig! ... Hans Søster? ...
 Hun elskte mig! o er det sandt?
 Fatime, tael.

Fatime.

Umenneske,
 Det hendes Kjerlighed jo er
 At du som Hedning lønnet har.
 Til Daaben var hun kaldet, ja;
 Men ei fra dig hun veget havde.
 Din Sjæl at frelse haabed' hun;
 Og du

Drosman.

Jeg veed det, tie! ... O Gud!
 Jeg elsket var af denne Engel —
 Af hende ...

Nereftan.

Som du myrdet har.
 Paa mig fulend din Riddingsdaad:
 Udgyd det sidste Fadersblod
 Af Lyfignaners Kongestamme.
 Foren mig med den Hedengangne,
 Hvis Krone, røvet ved din Fader,
 Min Søsters Morder værdig bærer.
 Ja, Raadesfødet und du den,
 Der af sin Slægt i Graven ventes;

Men fkaan, o fkaan de chriſtne Fanger,
 Som Frihed alt du fjenket har.
 Dit givne Ord hvis du vil ere,
 Din Blodtørſt gjerne jeg vil ſtille,
 Og intet meer at onſke har.

Droſman, (nærmer ſig Zaires Liig.)
 Zaire!

Goraſmin.
 Ak! Herre, fjerner eder;
 I taaler ikke dette Syn.
 Lad Nereſtan ...

Nereſtan.
 Befael, han venter
 Og længes i din Mordergrube

Droſman, (eſter en Pauſe.)
 Man løſe denne Ridders Lænker,
 Og aabne alle chriſtne Fængſler.
 Til arme Fangers Hjelp og Troſt,
 Fordeel mit Guld, troe Goraſmin,
 Og dem ledsag til Zoppes Havn.

Goraſmin.
 Men ædle Sultan ...

Droſman.
 Tie, min Ven;
 Din Sultan ikke gjerne taler.
 Mit Onſke ſoi, jeg beder dig!

(Til Nereſtan.)

Og du, forladte Fyrſteſøn,
 Hvis Lod endda misundes kan,
 Fordøm min Handling, ei mit Hjerte,
 Og mig din Medlynk ikke nægt —
 O had mig ei, Zaires Broder!
 Tag dette ædle Liig, og lad
 I Chriſten Jord den Engel hvile,
 Der Daaben ſøgte — Døden fandt,
 Og Himlen ei forſeile kunde
 Kan ellers Noget her dig frifte,
 Saa tag — min Krone hvis du lyſter —
 Ja, tag mit Scepter, hvis din Haand
 Ei bloddesmattet Fjælve maae;
 Forbrudt har jeg min Herſkerſtav,
 Og Kraft forſpildt til den at bære...
 Tag derfor ogſaa denne Dolk,
 Til Skrækkeminde om en Morder,
 Til Minde og om Mordets Hævner ...
 (Han dræber fig.)

(Til Sine.)

Er denne Chriſt ... og lyb hans Bud ...

Nereſtan.

Almægtige! hvad maae jeg ſkue!
 Vor ſtorſte Fjende, dobbelt Morder,
 Endda Beundring mig aftvinger —
 Nei, hade dig jeg ikke kan.

Ende paa femte og ſiøſte Act.

